

XIV

Imidlertid havde Rygtet om Forlovelsen bredt sig fra Præstegaarden ud i Egnen og ved Middagstid ogsaa naaet Skibberup. I Begyndelsen havde man ikke ret villet fæste Lid til det; men da det oplystes, at Kapellanen om Formiddagen var gaaet ind til Anders Jørgens og ikke siden var vendt tilbage, blev man tvivlraadig. I Løbet af den sidste Timestid havde de forskelligste Ansigter — baade voksnes og Børns — tittet over Havegårddet eller ind gennem Porten for at faa Kig paa et eller andet, der kunde bringe lidt Klarhed i Sagen; og mens nu Else og Emanuel befandt sig inde i „Salen“, vovede et Par af Byens Kvinder sig helt ind i Bryggeret, hvor de gav sig til at hviske med Husmandskonen.

Da det herved blev slaaet fast, at Rygtet virkelig talte sandt, blev der en Overraskelse i hele Byen. Ingen kunde nu længer holde sig tilbage men maatte hen til Gærdet for mulig at faa et Glimt af de nyforlovede at se; og da Else og Emanuel vendte tilbage til Stuen, sad her allerede et Par af Husets nærmere Venner, der var kommen for at ønske tillykke.

De efterfulgtes snart af flere, og i det hele lod det til, at Elses Frygt for Sladder og Misundelse havde været ganske ubegrundet. Alle opfattede øjensynlig, hvad der var sket, som en Slags Æresoprejsning, der var givet den hele Menighed, ja den hele Bondestand, . . . en levende Besegling af det Forbund, der Dagen forud var sluttet i Forsamlingshuset.

Hansine, der var kommen ind fra sit Kammer straks efter, at de første Gæster havde vist sig, gav da heller ikke i sin Maade at være paa nogen Anledning til Skumlerier. Mens Veninden, der stadig indtog Pladsen ved hendes Side, med sejrstolt Mine holdt Armen beskyttende om hendes Liv, sad hun selv halvt